

вятъ на еничеритѣ. Михаилъ храбро се сражавалъ съ враговетѣ въ Тракия и се самопожертвувалъ — падналъ убитъ въ една битка.

Асенъ съ своитѣ полкове се оттеглилъ къмъ Бѣлово и сетне дълго време защищавалъ проходите и пжтищата за Самоковъ и за София.

Царьтъ билъ много загриженъ за опасността отъ турцитѣ, та свикалъ народенъ съборъ въ Търново, за да се обмисли, какъ да се защити царството по-добре. Въ ония тежки времена нѣкои боляри предложили да се повика на помощ и сръбскиятъ кралъ Стефанъ IV Душанъ. Царьтъ го поканилъ, но Душанъ отговорилъ, че и неговото царство се намирало въ опасностъ, та не може да даде помощъ. Освенъ това Стефанъ Душанъ билъ болнавъ и умрѣлъ въ 1355 година. Царството му се раздѣлило между многото наследници на 10 княжества.

Така България останала безъ помощъ — сама да се бори съ страшнитѣ турски пълчища, които непрекъснато идѣли отъ Мала Азия въ Одринъ.

Битка при Чирменъ. Залагане на царската дъщеря

Царъ Иванъ Александъръ билъ просвѣтенъ и добъръ управникъ, ала имало боляри, които се дѣлѣли отъ него и не му помагали. Царьтъ ималъ голѣма библиотека, много ржкописни и рисувани книги, добри писатели, живописци, майстори-строители, майстори-рѣзбари, преписвачи и учители. Ала поради вътрешна несигурностъ той стоелъ почти винаги въ столицата Търново, за да помирява недоволнитѣ братя и великитѣ боляри въ царството.

Отъ постоянни грижи и трудове царьтъ се разболѣлъ и умрѣлъ презъ февруарий 1371 год. Наследилъ престола Иванъ Шишманъ, и гнѣвътъ на Ивана Срацимира въ Видинъ станалъ още по-силенъ. Като се научили

зи безредици въ България, турцитѣ настж-